

съмъ старъ челякъ, а магарето ми е неопитно. Купихъ го отъ единъ циганинъ преди месецъ. И то не знае пжтя. Ако ми го обадишъ, ще ти донеса водича отъ Светата рѣка. Ей го стъкълцето!

Старецътъ извади отъ пазва едно малко ракиено шише и го показа на птичката. Продължи:

— Тя е много хубава вода. Ще поръся съ нея гиѣздото, да ти сж здрави дечицата. Чувашъ ли, хей, какво ти думамъ! — повиши дѣдо Илийко гласа си.

Тогава гургулицата се уплаши и размаха криле. Старецътъ бутна магарето:

— Хайде, Сивчо! Надоле. Тя ще ни покаже пжтя. И азъ тѣй мислѣхъ: надоле ще да е.

Вървѣха що вървѣха, изведнажъ пжтя се свърши и магарето спрѣ: — рѣка. Голѣма рѣка, широка рѣка. На брѣга на рѣката седналъ единъ божекъ. Брадясалъ, окърпенъ съ малки черни очи. Божекътъ стана.

— Откога те чакамъ, — най-сетне. Кжде си поелъ ни въ туй, ни въ онуй време по жѣтва?

— Отадыамъ на Божия гробъ.

— На божия гробъ ли? Ами и азъ тамъ. Казаха ми нашенци, да не стоя въ село, ами да замина за Божия гробъ, защото отъ тамъ